ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 20ής Οκτωβρίου 1994 *

Στην υπόθεση C-76/93 P,

Piera Scaramuzza, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Νέας Υόρκης, εκπροσωπούμενη από τον J. N. Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. Schmitt, 62, avenue Guillaume,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 15 Δεκεμβρίου 1992 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-75/91, Scaramuzza κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Συλλογή 1992, σ. II-2557), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον J. Griesmar, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον D. Waelbroeck, δικηγόρο Βρυ-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. A. Schockweiler, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini (εισηγητή) και J. L. Murray, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 21ης Απριλίου 1994,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 9ης Ιουνίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 Μαρτίου 1993, η Piera Scaramuzza άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού (ΕΟΚ) και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών (ΕΚΑΧ) και (ΕΚΑΕ) του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως της 15ης Δεκεμβρίου 1992, Τ-75/91, Scaramuzza κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2557), με

την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της αναιρεσείουσας κατά της αποφάσεως της Επιτροπής, η οποία απέρριψε την αίτηση της αναιρεσείουσας να πληρωθεί το σύνολο των αποδοχών της στο νόμισμα και με εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή της χώρας υπηρεσίας της.

Η απόφαση του Πρωτοδικείου

2 Από την απόφαση του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι η Scaramuzza είναι υπάλληλος βαθμού Β 3. Είχε τοποθετηθεί στη μόνιμη αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Όσλο στις 4 Ιανουαρίου 1988, πριν τοποθετηθεί στο γραφείο της Επιτροπής της Νέας Υόρκης στις 17 Ιουνίου 1991. Δυνάμει του ειδικού καθεστώτος αποδοχών το οποίο ισχύει για τους υπαλλήλους που υπηρετούν σε τρίτη χώρα (στο εξής: ΥΥΤΧ), η Επιτροπή κατέβαλλε στη Scaramuzza μόνο το 80 % των αποδοχών της στο νόμισμα και με εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή του τόπου υπηρεσίας της. Η Scaramuzza ζήτησε να της καταβάλλεται το σύνολο των αποδοχών της στο νόμισμα και με εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή του τόπου υπηρεσίας της, τούτο δε να ισχύσει αναδρομικά, αφότου ανέλαβε υπηρεσία. Η Επιτροπή απέρριψε το αίτημα αυτό. Ομοίως απέρριψε και τη διοικητική ένσταση που άσκησε η Scaramuzza στις 23 Απριλίου 1991. Η Scaramuzza άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή ακυρώσεως κατά των δύο απορριπτικών αποφάσεων.

3 Το καθεστώς αποδοχών το οποίο ισχύει για τους ΥΥΤΧ διαλαμβάνεται στο παράρτημα Χ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ). Το παράρτημα αυτό, το οποίο προστέθηκε στον ΚΥΚ με τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 3019/87 του Συμβουλίου της 5ης Οκτωβρίου 1987, για τη θέσπιση ειδικών και κατά παρέκκλιση διατάξεων που ισχύουν για τους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων οι οποίοι είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα (ΕΕ L 286, σ. 3), ορίζει, με το άρθρο 11, τα εξής:

«Οι αποδοχές, καθώς και τα επιδόματα που αναφέρονται στο άρθρο 10, καταβάλλονται σε βελγικά φράγκα στο Βέλγιο, υπόκεινται δε στον διορθωτικό συντελεστή που εφαρμόζεται στις αποδοχές των υπαλλήλων των τοποθετημένων στο Βέλγιο.»

4 Το άρθρο 12 του παραρτήματος Χ ορίζει τα εξής:

«Μετά από αίτηση του υπαλλήλου, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί να αποφασίσει να καταβάλει τις αποδοχές, εν όλω ή εν μέρει, στο νόμισμα του τόπου υπηρεσίας. Στην περίπτωση αυτή, οι αποδοχές αναπροσαρμόζονται βάσει του διορθωτικού συντελεστή, του τόπου υπηρεσίας, μετατρέπονται δε βάσει της αντίστοιχης συναλλαγματικής ισοτιμίας.

Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, δεόντως αιτιολογημένες, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί να καταβάλει τις αποδοχές, εν όλω ή εν μέρει, σε άλλο νόμισμα και όχι στο νόμισμα του τόπου υπηρεσίας, σύμφωνα με τις κατάλληλες διαδικασίες με σκοπό να εξασφαλιστεί η διατήρηση της αγοραστικής δύναμης.»

5 Η Επιτροπή, βάσει του άρθρου 1, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος Χ του ΚΥΚ, εξέδωσε «εσωτερικές οδηγίες σχετικά με τον καθορισμό των λεπτομερειών πληρωμής που προβλέπονται στο άρθρο 12 του παραρτήματος Χ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων» (στο εξής: εσωτερικές οδηγίες), το άρθρο 1 των οποίων ορίζει τα εξής:

«Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 12 του παραρτήματος Χ του ΚΥΚ και κατόπιν αιτήσεως του υπαλλήλου, η ΑΔΑ προβαίνει στην πληρωμή στο νόμισμα του τόπου υπηρεσίας μέρους των αποδοχών του μέχρις 80 % των καθαρών αποδοχών.

Σε περιπτώσεις δεόντως αιτιολογημένες η ΑΔΑ μπορεί να προβεί και στην πληρωμή στο νόμισμα του τόπου υπηρεσίας μέρους των αποδοχών που υπερβαίνει αυτό του 80 %.»

6 Προς στήριξη της προσφυγής της ενώπιον του Πρωτοδικείου, η Scaramuzza προέβαλε δύο λόγους ακυρώσεως.

7 Ο πρώτος αντλείτο από την παράβαση του άρθρου 12, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος X του ΚΥΚ, στην οποία υπέπεσε η Επιτροπή θεσπίζοντας το άρθρο 1 των εσωτερικών οδηγιών της. Κατά την αναιρεσείουσα, το εν λόγω άρθρο 12 δεν προβλέπει κανένα περιορισμό όσον αφορά την καταβολή των αποδοχών στο νόμισμα και κατ' εφαρμογήν του διορθωτικού συντελεστή του τόπου υπηρεσίας και δεν παρέχει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή καμία διακριτική εξουσία συναφώς.

8 Το Πρωτοδικείο απέρριψε τον πρώτο αυτόν λόγο ακυρώσεως αποφαινόμενο (σκέψη 18 της αποφάσεως) ότι το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος X παρέχει περιθώριο εκτιμήσεως στην Επιτροπή για να καθορίσει κατά πόσο πρέπει να δέχεται τις αιτήσεις που υποβάλλουν οι υπάλληλοι βάσει της διατάξεως αυτής και (σκέψη 20) ότι τίποτε δεν απαγορεύει καταρχήν στην ΑΔΑ να θεσπίζει με εσωτερική απόφαση γενικής φύσεως κανόνες ασκήσεως της διακριτικής εξουσίας που της παρέχει ο ΚΥΚ. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν ενήργησε κατά κατάχρηση της εξουσίας αυτής, όπως ισχυρίστηκε η αναιρεσείουσα, δεδομένου ότι (σκέψη 23) το άρθρο 1 των εσωτερικών οδηγιών δεν αποκλείει την πληρωμή των αποδοχών «εν όλω» στο νόμισμα και με εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή της χώρας υπηρεσίας, αλλά επιβάλλει στον υπάλληλο να αιτιολογεί δεόντως το αίτημά του καθόσον αφορά το ποσό πέραν του 80 % των αποδοχών του.

9 Το Πρωτοδικείο απέρριψε και τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως της αναιρεσείουσας, τον αντλούμενο από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως όλων των υπαλλήλων, η οποία εκφράζεται ως η ισοτιμία αγοραστικής δυνάμεως στους διαφόρους τόπους υπηρεσίας, ιδίως μεταξύ των υπαλλήλων που υπηρετούν εντός Κοινότητας και των ΥΥΤΧ. Αντιθέτως προς την άποψη της αναιρεσείουσας, κατά την οποία το μόνο μέσον που επιτρέπει την εξασφάλιση της εν λόγω ίσης μεταχειρίσεως αποτελούν τα άρθρα 64 και 65 του ΚΥΚ, τα

οποία προβλέπουν ότι το σύνολο των αποδοχών καταβάλλεται αυτομάτως στο νόμισμα και κατ' εφαρμογήν του διορθωτικού συντελεστή του τόπου υπηρεσίας, όπως ισχύει για τους υπαλλήλους που υπηρετούν εντός Κοινότητας, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η κατάσταση των υπαλλήλων που υπηρετούν σε τρίτη χώρα διαφέρει από την κατάσταση των υπηρετούντων εντός Κοινότητας, ιδίως όσον αφορά τα έξοδα στα οποία είναι πιθανόν να υποβάλλονται στη χώρα υπηρεσίας τους.

10 Κατά το Πρωτοδικείο, προκειμένου να εξασφαλιστεί η ισοτιμία της αγοραστικής δυνάμεως μεταξύ των υπαλλήλων ανεξαρτήτως τόπου υπηρεσίας, πρέπει, κατά τον καθορισμό των λεπτομερειών καταβολής των αποδοχών, να λαμβάνονται υπόψη οι διαφορετικές αυτές καταστάσεις. Δεν αμφισβητείται ότι, αντιθέτως προς τους υπαλλήλους που υπηρετούν εντός Κοινότητας, οι ΥΥΤΧ δεν αντιμετωπίζουν, δυνάμει του παραρτήματος Χ του ΚΥΚ, ούτε έξοδα κατοικίας ούτε έξοδα υγείας στον τόπο υπηρεσίας τους. Συνεπώς, το ότι τεκμαίρεται ότι οι ΥΥΤΧ πιθανώς δαπανούν μόνον το 80 % των αποδοχών τους στη χώρα υπηρεσίας τους, ενώ οι υπάλληλοι που απαχολούνται εντός Κοινότητας τεκμαίρεται ότι δαπανούν το σύνολο των αποδοχών τους στη χώρα όπου ασκούν τα καθήκοντά τους, συνιστά διαφορετική μεταχείριση ανάλογη προς τη διαφορετική κατάσταση των δυο κατηγοριών υπαλλήλων.

11 Όσον αφορά τον τελευταίο ισχυρισμό της αναιρεσείουσας, κατά τον οποίο η αναιρεσείουσα στερείται μέρος του μισθού της, διότι η Επιτροπή αρνείται, κατά παράβαση των άρθρων 62 έως 65 του ΚΥΚ τα οποία καθιερώνουν το δικαίωμα του υπαλλήλου επί των αποδοχών του, να της καταβάλει το σύνολο των αποδοχών της στο νόμισμα και κατ' εφαρμογήν του διορθωτικού συντελεστή του τόπου υπηρεσίας, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, κατά το μέτρο που η Επιτροπή δεν παρέβη καμία διάταξη ούτε παραβίασε καμία αρχή, η αναιρεσείουσα δεν στερήθηκε παρανόμως μέρος των αποδοχών της.

12 Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

13 Η Scaramuzza, με την αίτηση αναιρέσεως, ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου και να ακυρώσει τις αποφάσεις της Επιτροπής που απέρριψαν τη διοικητική της ένσταση και την αίτησή της, και να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει, αναδρομικώς, το υπόλοιπο των αποδοχών της στο νόμισμα της χώρας υπηρεσίας και κατ' εφαρμογήν του διορθωτικού συντελεστή της χώρας αυτής, πλέον τόκων υπερημερίας.

14 Η αναιρεσείουσα επικαλείται έναν και μόνο λόγο, αντλούμενο από την παραβίαση της γενικής αρχής δικαίου που καθιερώνει την ελευθερία των εργαζομένων να διαθέτουν τις αποδοχές τους όπως εκείνοι επιθυμούν, την οποία ελευθερία καθιερώνει για τους υπαλλήλους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας το άρθρο 62 του ΚΥΚ, και από την παραβίαση της γενικής αρχής του δικαίου περί του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής, την οποία θεσπίζει το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και το άρθρο 12 της Παγκόσμιας Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Συγκεκριμένα, η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση αναγνώρισε διακριτική εξουσία στην Επιτροπή, χωρίς να απαντήσει στην επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας, κατά την οποία η εξουσία αυτή προσβάλλει την ιδιωτική ζωή, ενώ από της υποβολής της αιτήσεώς της, την 1η Οκτωβρίου 1990, η αναιρεσείουσα είχε επικαλεστεί «προσβολή των προσωπικών δικαιωμάτων και επιλογών του υπαλλήλου κατά τη χρησιμοποίηση όσων του οφείλονται εκ του ΚΥΚ», άποψη την οποία επιβεβαίωσε με το υπόμνημα απαντήσεως που υπέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

15 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως, υποστηρίζοντας ότι ο μόνος λόγος τον οποίο προβάλλει η αναιρεσείουσα περιλαμβάνει δύο διακεκριμένους λόγους, των οποίων γίνεται επίκληση, υπό την παρούσα μορφή, για πρώτη φορά με την αίτηση αναιρέσεως. Ωστόσο, κατά τα άρθρα 113, παράγραφος 2, και 116, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, δεν μπορούν να προβληθούν για πρώτη φορά με την αναίρεση νέοι λόγοι οι οποίοι δεν περιλαμβάνονται στην αρχική προσφυγή.

16 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, αντλούμενο από την παραβίαση της γενικής αρχής, την οποία καθιερώνει το άρθρο 62 του ΚΥΚ, περί της ελευθερίας των εργαζομένων να διαθέτουν τις αποδοχές τους όπως εκείνοι επιθυμούν, το Δικαστήριο κρίνει ότι, όπως προέτεινε και ο γενικός εισαγγελέας (σημείο 11 των προτάσεών του), με τον λόγο αυτόν η αναιρεσείουσα προσάπτει κατ' ουσίαν στην Επιτροπή ότι της στέρησε μέρος των αποδοχών της.

17 Δεδομένου ότι από την απόφαση του Πρωτοδικείου (σημεία 22 και 57) προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα είχε πράγματι προβάλει τον λόγο αυτόν, η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί ως προς το σημείο αυτό.

18 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, αντλούμενο από την παραβίαση της γενικής αρχής του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής, την οποία θεσπίζει το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και το άρθρο 12 της Παγκόσμιας Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, αληθεύει βεβαίως ότι η αναιρεσείουσα δεν επικαλέστηκε ρητώς την πρώτη από τις διατάξεις αυτές ενώπιον του Πρωτοδικείου. Ωστόσο, από τη σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα ισχυρίστηκε ότι το να απαιτηθεί από αυτήν να αποδείξει τη φύση ή τη διάρθρωση των δαπανών της θα συνιστούσε «απαράδεκτη ανάμειξη στην ιδιωτική ζωή του υπαλλήλου, ανάμειξη που θα ήταν αντίθετη προς το άρθρο 12 της Παγκόσμιας Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου». Δεδομένου ότι η Scaramuzza, επικαλείται εκ νέου ενώπιον του Δικαστηρίου την προστασία της ιδιωτικής της ζωής καθώς και το άρθρο 12 της Παγκόσμιας Διακήρυξης και το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, τα οποία αφορούν επίσης το δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής, το Δικαστήριο κρίνει ότι η συγκεκριμένη αναφορά στις διατάξεις του άρθρου 8 αποτελεί απλώς την ανάπτυξη ισχυρισμού ήδη προβληθέντος ενώπιον του Πρωτοδικείου.

19 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί και ως προς το σημείο αυτό.

Επί της προβαλλομένης παραβάσεως του άρθρου 62 του ΚΥΚ

20 Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το άρθρο 62 του ΚΥΚ [«(...) ο υπάλληλος δικαιούται αποδοχών αντιστοίχων με τον βαθμό και το κλιμάκιό του εκ μόνου του γεγονότος του διορισμού του. Δεν δύναται να παραιτηθεί αυτού του δικαιώματος (...)»] καθιερώνει τη γενική αρχή του δικαίου κατά την οποία οι εργαζόμενοι είναι ελεύθεροι να διαθέτουν τις αποδοχές τους όπως εκείνοι επιθυμούν. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα δεχόμενο ότι ο περιορισμός της ελευθερίας αυτής, ο οποίος απορρέει από το τεκμήριο ότι οι ΥΥΤΧ είναι πιθανόν να δαπανούν μόνον το 80 % των αποδοχών τους στη χώρα υπηρεσίας τους, δικαιολογείται από το γεγονός ότι οι ΥΥΤΧ εισπράττουν ειδική αποζημίωση η οποία προορίζεται για την κάλυψη των εξόδων τους κατοικίας και υγείας. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο εσφαλμένως θεώρησε ότι η προσφεύγουσα δεν στερήθηκε παρανόμως μέρος των αποδοχών της.

21 Συναφώς, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν είναι επικριτέα η συλλογιστική την οποία ακολούθησε το Πρωτοδικείο προκειμένου να αναγνωρίσει τη νομιμότητα της επίδικης μισθολογικής πρακτικής.

22 Συγκεκριμένα, αρκεί η παρατήρηση ότι το Πρωτοδικείο απέδειξε την ύπαρξη πραγματικά διαφορετικών καταστάσεων μεταξύ των υπαλλήλων που υπηρετούν εντός Κοινότητας και των υπαλλήλων που υπηρετούν σε τρίτες χώρες, πράγμα το οποίο δικαιολογεί τη διαφορετική μεταχείριση. Ενώ οι πρώτοι πρέπει να φέρουν όλα τα έξοδα κατοικίας και, κατά κανόνα, το 20 % των εξόδων τους υγείας, οι δεύτεροι δεν φέρουν ούτε τα μεν ούτε τα δε, δεδομένου ότι, δυνάμει των διατάξεων του παραρτήματος Χ, απολαύουν πλήρους καλύψεως των εξόδων υγείας και ότι το θεσμικό όργανο είτε θέτει στη διάθεσή τους επαρκές κατάλυμα είτε τους επιστρέφει τα έξοδα ξενοδοχείου.

23 Επομένως, όπως δικαίως επισήμανε το Πρωτοδικείο (σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), εφόσον η ratio legis του συστήματος είναι ότι πρέπει να εφαρμόζεται ο διορθωτικός συντελεστής μόνο στα ποσά που είναι πιθανόν να δαπανηθούν στον τόπο υπηρεσίας, είναι λογικό να μην εφαρμόζεται αυτεπαγγέλτως ο εν λόγω συντελεστής στο τμήμα των αποδοχών των ΥΥΤΧ που

αντιστοιχεί στο τμήμα των αποδοχών των υπαλλήλων εντός Κοινότητας οι οποίες δαπανώνται για την κατοικία και την υγεία, δεδομένου ότι, αντιθέτως προς τους δευτέρους, οι ΥΥΤΧ δεν μπορούν να υποβάλλονται στα έξοδα αυτά στον τόπο υπηρεσίας τους.

24 Υπενθυμίζεται ότι η εφαρμογή των διορθωτικών συντελεστών αποσκοπεί στην εξασφάλιση της διατηρήσεως της αγοραστικής δυνάμεως των υπαλλήλων που ασκούν τα καθήκοντά τους σε άλλες χώρες εκτός από το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο. Επειδή εν προκειμένω πρόκειται περί τρίτης χώρας, όπου το κόστος ζωής είναι υψηλότερο απ' ό,τι στο Βέλγιο και στο Λουξεμβούργο, η εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή αποτελεί στην ουσία εκ νέου υπολογισμό του σε βελγικά φράγκα ονομαστικού μισθού, πριν τη μετατροπή του στο νόμισμα της εν λόγω τρίτης χώρας.

25 Αν, παρά το γεγονός ότι οι ΥΥΤΧ απαλλάσσονται από σημαντικό μέρος των εξόδων διαμονής τους, εφαρμοζόταν ο διορθωτικός συντελεστής σε ολόκληρο τον μισθό τους σε βελγικά φράγκα, τούτο θα αποτελούσε παραβίαση της αρχής της ισότητας των αποδοχών των υπαλλήλων, διότι οι ΥΥΤΧ θα ελάμβαναν στην πραγματικότητα υψηλότερο μισθό απ' ό, τι οι ομόλογοί τους που υπηρετούν εντός Κοινότητας.

26 Όσον αφορά την εκτίμηση, σε 20 %, του τμήματος των αποδοχών τις οποίες είναι πιθανόν να δαπανήσει στον τόπο υπηρεσίας του υπάλληλος ο οποίος υπηρετεί εντός Κοινότητας για την κατοικία και την υγεία του, το Πρωτοδικείο απέδειξε πειστικά (σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως) ότι η εκτίμηση αυτή είναι εύλογη. Συγκεκριμένα, αφενός, το ποσοστό αυτό αντιστοιχεί στο 15 έως 20 % των αποδοχών των ΥΥΤΧ οι οποίες, πριν την έναρξη ισχύος του παραρτήματος Χ, αντιστοιχούσαν στη συμμετοχή που έπρεπε να καταβάλλουν οι υπάλληλοι στο θεσμικό όργανο όπου υπηρετούσαν, προκειμένου να τους παράσχει κατοικία. Αφετέρου, ο συντελεστής 20 % αντιστοιχεί προς τη σπουδαιότητα του στοιχείου «κατοικία» στο πλαίσιο της σταθμίσεως της καταναλώσεως των υπαλλήλων και επομένως προς το βάρος που δίδεται στον παράγοντα κατοικία κατά τον υπολογισμό των διορθωτικών συντελεστών για συγκεκριμένους τόπους υπηρεσίας.

27 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε κανένα νομικό σφάλμα κρίνοντας ότι η μισθολογική πρακτική της Επιτροπής έναντι των

ΥΥΤΧ, η οποία δικαιολογείται αντικειμενικώς, δεν παραβαίνει τις διατάξεις του άρθρου 62 του ΚΥΚ και συνεπώς δεν στέρησε από την αναιρεσείουσα τμήμα των αποδοχών της.

28 Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως που προβάλλει η αναιρεσείουσα πρέπει να απορριφθεί.

Επί της προβαλλομένης παραβιάσεως της υποχρεώσεως του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής

29 Η αναιρεσείουσα, αναφερόμενη στο άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και στο άρθρο 12 της Παγκόσμιας Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, υποστηρίζει ότι, ως υπάλληλος, έχει το δικαίωμα να τυγχάνει σεβασμού η ιδιωτική της ζωή. Όμως, το γεγονός ότι οφείλει, σύμφωνα με το άρθρο 1 των εσωτερικών οδηγιών, να υποβάλλει αιτιολογημένη αίτηση προκειμένου να της καταβάλλεται πέραν του 80 % των αποδοχών της στο νόμισμα της χώρας υπηρεσίας συνιστά επέμβαση στην ιδιωτική ζωή του υπαλλήλου και δεν ανταποκρίνεται σε καμία επιτακτική κοινωνική ανάγκη, υπό την έννοια του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Το Πρωτοδικείο, απορρίπτοντας την προσφυγή της Scaramuzza, ενέκρινε διαδικασία της Επιτροπής η οποία παραβιάζει την υποχρέωση σεβασμού της ιδιωτικής ζωής των υπαλλήλων.

30 Διαπιστώνεται ότι, αν και το Πρωτοδικείο δεν αιτιολόγησε ρητώς την απόρριψη αυτού του λόγου της προσφυγής, από την απόφαση του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι ο λόγος αυτός δεν προβλήθηκε χωριστά, αλλά περιλαμβανόταν στον λόγο που αφορούσε την παραβίαση της αρχής της ισοτιμίας της αγοραστικής δυνάμεως (σκέψη 27 της αποφάσεως) και ακολούθησε την τύχη του λόγου αυτού.

31 Βεβαίως, το Πρωτοδικείο μπορούσε να αιτιολογήσει πιο ειδικά την απόφασή του επί του σημείου αυτού, πολλώ δε μάλλον εφόσον, κατά παγία νομολογία, τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως το δικαίωμα του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής που απορρέει από το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση

των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα των γενικών αρχών του δικαίου, για την τήρηση του οποίου μεριμνά το Δικαστήριο (βλ., ιδίως, απόφαση της 18ης Ιουνίου 1991, C-260/89, ΕΡΤ, Συλλογή 1991, σ. 2925, σκέψη 41).

32 Διαπιστώνεται, ωστόσο, ότι η αναιρεσείουσα βάλλει μόνον κατά του άρθρου 1 των εσωτερικών οδηγιών, καθόσον το άρθρο αυτό απαιτεί δεόντως αιτιολογημένη αίτηση για την καταβολή πέραν του 80 % των αποδοχών στο νόμισμα της χώρας υπηρεσίας. Η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι αναγκάστηκε να παράσχει τόσο λεπτομερή αιτιολογία, ώστε η αιτιολογία αυτή να αποτελεί προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματος του σεβασμού της ιδιωτικής της ζωής.

33 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο, πράγμα το οποίο άλλωστε δεν ισχυρίζεται η αναιρεσείουσα, ότι απέρριψε συγκεκριμένο λόγο ακυρώσεως παραλείποντας τη ρητή αιτιολόγηση.

34 Δεδομένου ότι και ο λόγος που αντλείται από την παραβίαση της υποχρεώσεως του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής πρέπει, ως εκ τούτου να απορριφθεί, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

35 Το άρθρο 70 του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Ωστόσο, από το άρθρο 122, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου Κανονισμού, προκύπτει ότι ο κανόνας αυτός δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση αναιρέσεως ασκηθείσας από μόνιμο ή μη μόνιμο υπάλληλο οργάνου. Συνεπώς, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, εφαρμόζεται το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού, το οποίο προβλέπει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα έξοδα του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα έξοδα της παρούσας δίκης.

Schockweiler Mancini Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Οκτωβρίου 1994.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

F. A. Schockweiler